

да направя тебе друго. И комарът веднаш помогнал на левътъ.

Гжабъ помислил малко и рѣкалъ: „Добре, азъ тебе ща да дамъ още сто гроша; но и ти трѣба да оставишъ нищо... Ти знаешъ, че азъ земамъ пари отъ чифутите, — когато ми дотрѣбать за моята търговия, и плащамъ имъ лихва. Азъ ща да ти дамъ още сто гроша; а ти ще да ми дадешъ дума, че си земалъ триста гроша. Пристаяшъ ли?

Какво друго е можалъ да каже Танчо, освѣнъ: „Пристаямъ.“ Постолялъ той малко, помислялъ и най-послѣ са сжгласилъ.

— Ниъма нищо, мислилъ Танчо, баремъ дѣцата ми щатъ бждатъ сити и обути; а азъ както и да е ща да са прехрана. Нека да става щото ще; а азъ добре сторихъ дѣто изгубихъ стотѣхъ гроша! Довно даде господъ и азъ да са пооправя малко и да заборава досегашните мъжки и неволи!

Азъ сега съмъ щастливъ, продължалъ той